

то го спаси отъ удаване. Тамъ учаше на-
рѣдъ възкашны-тѣ наскы и всичкы-тѣ съ-
чюдахъ на негово-то остроуміе, и на цѣ-
ломъдренно-то му живѣанье.—Наскоро дой-
де въ Атинъ и Св. Василий да учи филосо-
фіи-тъ; двама-та станахъ искренни при-
тели и живѣяхъ задръжно въ единъ домъ
наедно пдѣхъ, единъ дръхъ имахъ, едно
мъдрѣваніе и, като едноутрокни братъа, има-
хъ еднаквы нзравы. А двама-та славны и по-
четни въ Атинъ; защо-то въ малко врѣмъ
като надминахъ учители-тѣ си, учени-
ци-тѣ станахъ учители надъ учителитѣ си.
Въ то врѣмъ, кога-то Константинъ, сынъ
великаго Константина царѣваше надъ Рим-
ляны-тѣ и Гръци-тѣ, Юліанъ, кой-то по-
слѣ быде царь и отстѣпникъ отъ бога, уч-
чаше съ и той въ Атинъ; за него Гри-
горій често дѣмаше: какво голѣмо зло от-
хрѣнка Римска-та и Гръцка-та зема! той
прѣдвиждаше що ще да бже.—

Послѣ като прѣминахъ довольно години
въ Атинъ, Григорій и Василий, всичко-то си
ученіе свършихъ и всичкы-тѣ Атинскы прѣ-
мъдрости надминахъ, Василий отиде въ Б-